

dolça, de vegades, el gest més primitiu, líric o fluid, una frase coreogràfica amb referents baushians, o una banda sonora que sona amb el volum intens per calar fort en l'esperit de l'espectador tot servint-se del recurs emocional que té la música per evocar i recrear records i vivències.

El to de realisme i naturalitat que domina tot l'espectacle hi dona una aparença de quotidianitat, d'espectacle fàcil, d'artificiositat zero i, per tant, de cosa senzilla i casolana. Però amb aquest treball que parteix de la improvisació dels ballarins actors, del mètode de l'experiència, s'aconsegueix un teatre de vivències, creïble i viu per la proximitat i la identificació amb l'espectador. Aquesta mateixa senzillesa es troba en el to de la cançó, en la suavitat i la naturalitat de la dansa i en la claredat i la naturalitat de la paraula. Tan virtuosament aconseguit que sembla natural, com la vida mateixa.

En definitiva, un teatre fet de sinceritat en què la realitat supera la ficció, i on l'estructura de l'espectacle respon a l'estructura de la vida, en què els plànols emocionals, mentals i les accions s'interposen sense lògica ni ordre però constituint un trajecte amb principi i final. I és en aquest final on tot troba el sentit. Com pot ser, per exemple, la inscripció de «Fèlix» (feliç) trobada per Isabella entre les peces del pare.

Un espectacle doblement optimista: pel bon gust de boca que deixa als espectadors, per la satisfacció de presenciar quelcom tan extremadament potent i talentós fet amb el sentiment de l'amor cap a un pare, i per la sinceritat d'enfrontar-se a un mateix per poder entendre qui som. *Show must go on...!*

CAP PROBLEMA

Xavier Sanfalgencio

Tenim un problema, de Frank Vickery. Direcció: Àngel Llàcer. Traducció: Ivàn Andrade i Àngel Llàcer. Intèrprets: Aleix Albarada, Susanna Garachana, Oriol Guinart, Joan Negrié i Mònica Roca-fort. Espai escènic: Ricard Prat. Villarroel Teatre Barcelona, 20 d'octubre de 2005.

Tenim un problema no és exactament el que ens va prometre el seu director, però això no té per què ser un problema. Llàcer deia que l'obra, que ell mateix ha ajudat a traduir, entrava en els conflictes interns de la parella i de l'ésser humà. Si no amb aquestes paraules, amb unes altres de semblants volia que penséssim que la seva nova proposta era un xic més seriosa, sense deixar de ser un bon divertiment. Però ens hem quedat a mitges, i no precisament per culpa de l'artífex de la posada en escena de l'obra, sinó que és el mateix text el que no deixa de ser una comèdia de situació, molt ben estructurada i amb uns diàlegs àgils i divertits, però gens punyents ni crítics.

Tenim un problema enganxa des de bon començament, en el moment que en escena veiem les tres cambres de tres pisos diferents on es desenvoluparà tota la comèdia, disposades una al costat de l'altra; amb un llit en primer terme, ja queda clar de quina mena de problema parlarà l'obra. L'assumpte és conegut: problemes de parella. Allò que és original en aquest cas és que no tracta del triangle amorós, ja que aquí és un quintet que es fa i es desfà en parelles possibles i impossibles. No parla d'altra cosa que no sigui coneguda per tothom, si no directament, sí mit-

jançant el terrible vici de parar l'orella al pati de veïns. Aquesta és la sensació que es té, observar sense ser vistos l'interior de les cases i les vides dels inquilins.

El director, d'una gran intel·ligència, que no ens la demostra aquí per primera vegada, és capaç de passejar-se pels límits mateixos de la grolleria i de la sal grossa sense arribar mai a traspassar-los. Això queda palès en la comèdia pel fet que la sobreinterpretació queda emmarcada voluntàriament en moments puntuals en què no fan cap mal a la sensibilitat de l'espectador ni fan ginyolar el conjunt.

La passió musical del director es fa notar al llarg de l'obra en moments musicals coreografiats amb gràcia i sense pretensions de gran musical. Tot l'espectacle té un aire molt televisiu; el ritme de l'obra, l'ambientació musical, el to i el llenguatge directes i joves dels actors. Sens dubte és un divertiment que s'agraeix i que està ben lluny de l'humor mecànic i groller d'altres propostes escèniques i televisives.

Pel que fa als actors, tots cinc han sabut portar les idees de Llàcer a l'escenari amb una gran professionalitat, és una comèdia coral i cap d'ells té el paper de protagonista. Però es fa necessari mencionar el paper que representa Oriol Guinart: ell fa d'Albert, un arquetípic gai empal·legós que cerca una parella estable. La capacitat de l'actor és la que fa que no s'escapi de les mans un personatge tan utilitzat en tot tipus de comèdies, associat a uns tòpics coneguts. Aconsegueix humanitzar un conjunt de tòpics passats de rosca que no enganyen ningú, i això mereix una consideració a banda.

En definitiva, l'obra no només es deixa veure, sinó que no es para de riure. Si no es fa cas a les paraules de Llàcer esmentades més amunt, ningú no sortirà enganyat i gaudirà d'una comèdia d'enganys i embolics per passar una bona estona.

MOLT MÉS QUE UNA SIMPLE DENÚNCIA

Anna Brasó i Rius

Solas, adaptació teatral d'Antonio Onetti basada en la pel·lícula homònima escrita i dirigida per Benitzo Zambrano. Direcció: José Carlos Plaza. Escenografia: Ricardo Sánchez-Cuerda. Música i espai sonor: Antonio Meliveo. Fotografia: Luis Castilla. Il·luminació i coordinació tècnica: Francisco Leal. Vestuari: Pedro Moreno. Intèrprets: Lola Herrera, Natalia Dicenta, Carlos Álvarez-Novoa, Idilio Cardoso, Aníbal Soto, Eduardo Velasco, Chema Del Barco, Marga Martínez, Marina Hernández, Darío Galo. Veus en off: María Galiana, Jesús Vigorra. Teatre Romea, del 19 d'octubre al 13 de novembre de 2005.

La posada en escena de *Solas*, la pel·lícula homònima de la qual parteix aquesta obra de teatre, el film *Te doy mis ojos*, d'Icíar Bollarín, com tantes altres iniciatives artístiques que toquen d'una manera més o menys directa el tema de l'anomenada violència de gènere, mostren un ventall de les moltes maneres d'enfocar un discurs que vulgui presentar-se com a denúncia del que des de fa un temps està esdevenint el pa de cada dia en els diaris. A vegades, l'apropament a aquesta qüestió aporta també una aproximació sorprenent a la manera de veure les coses de